

PEVNOST ZOUFALSTVÍ

Radovan Kolbaba

TK

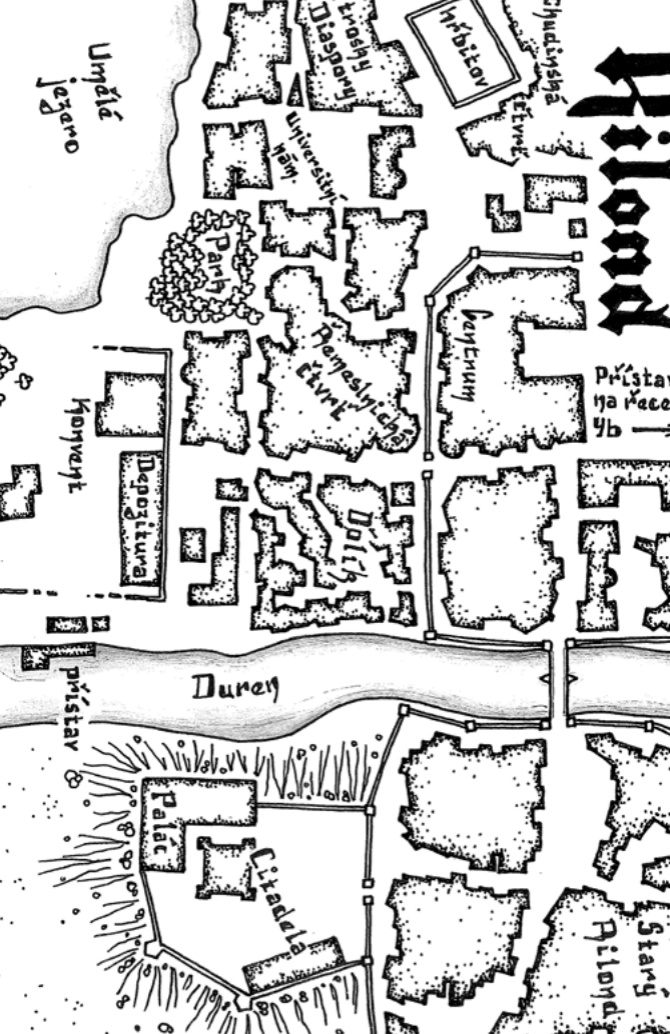
Pevnost zoufalství

Radovan Kolbaba

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-9-4

Prístav
na řece
yb

Prístav
na řece
yb

Starý
Plovd

Kvibitov

Etymé

University

Paměslyichá
Etymé

Dolná

Koryveň

Duren

Prístav

Palac

Citadela

Umydlé
jezero

Koryveň

Depozitúra

Obsah

Pevnost zoufalství	8
Kapitola I.....	16
Kapitola II.....	27
Kapitola III.....	37
Kapitola IV.....	66
Kapitola V.....	96
Kapitola VI.....	186
Epilog.....	192
Rejstřík.....	196
Ediční plán nakladatelství Mytago	202

Pevnost zoufalství

Žena chodila po malém útulném pokoji sem a tam, bezmyšlenkovitě vyťahovala rozmanité předměty a pečlivě je pokládala na podlahu. Připomínala spíše mrtvého než živého. S kaštanově hnědými vlasy zplihle padajícími přes ztrápený obličej a mechanickými pohyby se podobala tvorovi bez duše.

Nakonec s nohama křížem usedla k sesbíraným věcem a rozvázala pruh látky, který obepínal její hlavu od kořene nosu až po zátylek. Tam, kde zakrýval oči, měl dva otvory vyplněné drobnými sklíčky. Žena sňala pásek z očí, pod nimiž zely temné kruhy způsobené několika dny bez spánku. Svět náhle ztratil pevné obrysy a vzdálené věci unikaly jejímu zraku jako nepoznatelné šmouhy barev.

Odložila svoji každodenní pomůcku a zblízka hleděla na snesené předměty. Pro kohokoliv jiného by patrně nebyly ničím víc než snůškou harampádí. Vyprávěly však příběh jejího života od prvních chvil až po dnešek. Života, který již brzy skončí.

Naposledy přivoněla k vlasům matky, která jí sice nedala život, ale našla ji na okraji hvozdu a přes nesouhlas svých sester se jí ujala. Chvíli v prstech třela kůru stromu, jenž jí byl domovem a z něhož ji vyhnaly. Lehce se dotkla zničeného těla luku, zlomeného strašlivou silou muže, jehož kdysi milovala. Chtěla ho učit střílet, ale vypadal tehdy tak roztomile a provinile, že se nemohla přestat smát. Vše jí připadalo tak dávno, jako by se to stalo někomu jinému. Dál se neodvážila. Ostatní věci připomínaly ji, a to bolelo mnohem více, než dokázala snést.

Natáhla ruku, nečekaně pevnou a jistou, a uchopila dlouhý lovecký nůž. Chvíli si prohlížela jeho čepel a vzpomněla na

přítele, který ji tím skvělým nástrojem obdaroval. Jednou rukou si vyhrnula halenu, druhou přitiskla hrot nože pod levé nadro. Zhluboka se nadechla, naposledy pohlédla na svůj život vyskládaný na podlaze a zadržela dech.

Nebodla. Ještě ne. Její pohled ulpěl na předmětu, který byl pro ni až do teď neviditelný. Trochu stranou od ostatních věcí ležel malý sněhobílý brk. Připomínka dluhu jednoho neobyčejného starého muže. Pomalu a neochotně odložila nástroj, kterým si chtěla vzít život, a vyměnila jej za brk. Prsty jí brněly, sotva se ho dotkla. Cítila z něj magii starší než les, který obklopoval její chatrč.

Předklonila se, odhrnula předměty stranou a na dřevěnou podlahu napsala dvě slova:

Potřebuji pomoc

Dál jen čekala.

Každý okamžik pro ni představoval věčnost. Nakonec se ale dočkala.

Cokoliv je v mojí moci.

Ta slova jí dala víc, než v co doufala. Naději.

Ztratila se mi dcera, nejsem schopná ji najít.

Ten na druhé straně si dával na čas. Hraničářka to chápala. V době své slávy bývala známá jako stopařka a lučištnice, které nic neujde. Příjemce psaní musela její prosba zaskočit.

Přijdu večer. Vydrž, prosím. Dříve nemohu.

Toto se jí nelíbilo. Pokud ale on napsal, že dříve nemůže, byla to pravda.

Nenáviděla čas a jeho hlemýždí plynutí. Každý okamžik nejistoty a nevědomí o tom, kde je Nae, drásal její duši neviditelnými spáry. Nedokázala spát a neexistovala činnost, která by pomohla její mysli odplout někam mimo prožívaná muka. Seděla tedy dál na podlaze a mrtvolně civěla do zdi. A trpěla.

Místo zaklepaní jí položil ruku na rameno. Nepřekvapilo ji to. Uměl se přemísťovat kamkoliv chtěl. Ostatně u tak mocného mága se to dalo předpokládat.

„Zdravím tě, Iandži.“

„Alwarine.“

Nevypadal o nic starší, než když se před deseti lety viděli naposledy. Bílý plnovous se ztrácel v říze stejné barvy, hluboké oči nejmoudřejšího z lidí stále jiskřily zvědavostí vlastní malým dětem.

Jestli on nezestárl ani o den, ona vypadala, jako by jí na ramena sedlo celé století. Z dívky překypující životem se stala vyhublá žena s propadlými tvářemi. To vše během několika málo dní. Dní, během nichž nejedla ani nespala.

Než se stihl na cokoliv zeptat, zahrnula ho svým příběhem. Trpělivě naslouchal jejímu chaotickému vyprávění o tom, jak nechtěla dceru pustit na šlechtickou svatbu do nedalekého hradu. Jak si dívka, podobna matce, postavila hlavu, utekla a už se nevrátila. Jak Iandži sžíraná strachem vyrazila ze svého lesního království mezi lidi, jimž se řadu let úzkostlivě vyhýbala. Vynechala detaily vyptávání se dceřiných přátel i stopování v lese. Ostatně Nae do podhradí nikdy nedorazila a nikdo ji nespatriil ani před svatbou, ani po ní.

„Mohl bych vytvořit pátrací kouzlo,“ zamyslel se Alwarin. „Ale pokud je daleko, nenajde ji.“

„A najde ji, i kdyby nežila?“

Ta otázka jí unikla ze rtů, aniž by chtěla. Už příliš dlouho však nemyslela na nic jiného.

„Ano,“ přikývl čaroděj vážně.

„Zkus to,“ souhlasila Iandži. „Zkus, cokoliv svedeš. Dlužíš mi to.“

Nemusela mu to připomínat.

„Co z toho je její?“ ukázal na hromadu věcí na podlaze. Iandži z nich vyčlenila asi polovinu předmětů. „A postel?“ zeptal se poté, co se všech vybraných věcí dotkl koncem své bílé hole.

Prstem ukázala na dveře druhé místnosti.

Když se vrátil, pozvedl hůl a pronesl slova v neznámém jazyce. Od sněhobílého dřeva se oddělily desítky drobných kulíček tvořených pouze světlem. Okamžitě vylétly ven oknem a jako bludičky pluly šerem hvozdů.

„Teď musíme čekat.“

Ta slova ji bodla přímo u srdce. Nenáviděla čekání. Dohánělo ji k šílenství.

Podal jí ruku jako kavalír žádající dámu o tanec. Nechala se uvést k vlastnímu stolu a posadila se na lavici z dubového kmene. Stařec zatím prohledával pokoj, který jí byl současně ložnicí, jídelnou i kuchyní. Brzy objevil spíž a s obratností, nečekanou u muže knih, připravil skromnou večeři ze starého chleba a zeleniny. Nalil dva poháry vody a usedl naproti ní.

Venku se setmělo a hvězdy zkráslily černé nebe. Stejně jako minulou noc se jich Iandži chtěla zeptat, jestli nevidí Nae. Stejně jako minulou noc si v duchu vynadala, jak je pošetilá. Pomalu, bez chuti žvýkala jídlo.

„Je ještě někdo, kdo by ti mohl pomoci?“ zeptal se Alwarin po dlouhé chvíli.

„Myslíš někoho, kdo mi něco dluží?“

„Myslím někoho, kdo je tvůj přítel.“

„Já už nemám přátele.“

„Mýlíš se.“

Mohl mít pravdu? Po všech těch letech, kdy se dobrovolně skrývala před světem tam venku, před přáteli, známými a především masou bezejmenných, kteří mohou člověku, hlavně

ženě, ublížit. Mohli být stále tací, kteří si pamatovali a ctili její přátelství?

„Nikdo mi nemůže pomoci,“ vydechla zklamaně. „Snad jen ty.“

„Co on?“

Nemusel jmenovat. Věděla, koho má na mysli.

„Ten ne,“ odmítla ostře jeho návrh.

„Jestli Nae nenajdeme, má právo to vědět. Nemůžeš mu bránit v tom, aby ji nehledal.“

„Příliš jsme si ublížili,“ zašeptala a zavřela oči, jak se vracely nevíтанé vzpomínky. „Stejně by nepřišel.“

„To musí rozhodnout on.“

V noční tmě a bez sklíček neviděla výraz jeho tváře. Hlas bělovousého muže však nepřipouštěl odpor. Kývla, přestože neměla ponětí, jestli její gesto vidí.

Upíjela vodu a dál čekala.

Náhle se Alwarin postavil. Jeho hůl matně zasvítla a sama mu vlétla do otevřené dlaně.

„Pospěš!“ přikázal jí a bez dalšího vysvětlení vyrazil ven z chatrče.

Rychle shrábla pásek se sklíčky a ovázala si ho kolem hlavy.

Běžela za ním lesem, dychtivá i plná obav. Hlavu měla plnou představ, co mohlo Alwarinovo kouzlo objevit. Nejčastěji však v mysli viděla to, čeho se bála nejvíce. Mrtvolu dívky, která pro ni znamenala více než celý svět.

Pohyboval se neskutečně rychle. Proploval jejím lesem, jako by ho znal lépe než ona sama. Neběžel, říza za ním nevlála. Přesto měla co dělat, aby stačila jeho tempu. Úporně pronásledovala světlo jeho hole a zastavila se teprve, když zastavil i on. Pátrací bludička poletovala kolem nízkého keře, jako by čekala na svého pána.

Alwarin pozvedl hůl a bílá záře zalila vše kolem. Iandži pohlédla na keř. Ani větévka nebyla vychýlená, ani lístek nechyběl, stébla trávy kolem něj hrdě čněla vzhůru. Potom to spatřila. Na jedné z větviček spočíval dlouhý kaštanový vlas. Rychle ho sebrala a její srdce přitom bušilo jako kopyta srnce. Nemohla si ho splést. Takových už měla v rukou desítky, když je zaplétala do tětiv.

Natáhla ruku a bílý mág do ní vložil svítící hůl. Nenašla však jedinou stopu. Svoji dceru vycvičila až příliš dobře.

Mysli! poručila si a rozhlédla se po okolí. Bílé světlo dohromady s dlouhými černými stíny stromů vybarvilo známé místo novými barvami. Dokud stíhala starého muže, ani nepřemýšlela nad tím, kam běží. Teď však hleděla na známý kout a poznání ji osvítilo jasem, jaký by kouzelná hůl nikdy nevydala.

Vrátila ji jejímu majiteli a rozběhla se vpřed. Nepotřebovala světlo. Věděla o každém stromu, každém trsu trávy.

Trvalo jen chvíli, než zastavili u břehu malého jezírka, skrytého před zraky nezastvěčených skalní stěnou a hradbou vegetace. Iandži sem před lety chodívala hledat ztracený klid a sotva Nae povyrostla, ukázala ten malý ráj i jí. Přestože jezírko leželo v opačném směru od hradu, musela se sem dívka po hádce s matkou vydat. Iandži ji nechtěla na svatbu pustit, dokonce jí přikázala nevycházet z chatrče, ale Nae trvala na svém. Už příliš vyrostla na to, aby jí stačil malý lesík. Pomalu rozevírala křídla, která jí matka zoufale přistřihávala. Jak lépe mohla poznat svět, než na svatbě šlechtice, kam se sjeli významní páni z království i ciziny? Byla ještě příliš mladá na to, aby vyletěla z hnízda a toulala se po světě. Díky svatbě ale nic takového nepotřebovala. Svět přijel za ní.

Za pomoci Alwarinova světla Iandži snadno našla dívčiny stopy. Nae se patrně uklidnila, zjistila, že ji rozlícená matka nepronásleduje a že je tedy zbytečné skrývat své kroky za ka-

ždou cenu. Sice po ní stále zůstala sotva desetina stop, co by nadělal obyčejný člověk, ale Iandži znala směr cesty a víc nepotřebovala. Zapomněla na cokoliv jiného, dokonce i na Alwarina, a běžela, co jí zesláblé tělo dovolilo.

Na okraji lesa, kde se stopa překrývala s kamennou silnicí, zastavila. Na opačné straně nenašla nic, co by naznačovalo, že Nae silnici překročila.

„Zvláštní,“ řekla nahlas sama pro sebe.

„Co je zvláštní?“

Teprve teď se rozpomněla, že není sama. Alwarin se opíral o svoji zářící hůl a vysoko nad hlavou mu poletovaly desítky pátracích bludiček. Připomínaly hvězdy, které sestoupily z nebe, aby čaroději sloužily.

„Nikdo tudy nešel,“ ukázala hraničářka na druhou stranu silnice.

„Proč by to dělal? Cesta vede tudy,“ namítl Alwarin a holí ťukl do silnice.

Iandži nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„I kdyby se nechtěla vyhnout lidem,“ *tak jak bych to udělala já*, dodala v duchu, „silnici by nepoužila. Je netrpělivá,“ *po otci*, pomyslela si, „a nikdy nechodí delší trasou. Přes louku a pole je to mnohem kratší.“

Bílý čaroděj si zamyšleně promnul plnovous a dvěma nepatrnými gesty udělal pokyny bludičkám. Drobná světýlka se rozlétla podél silnice na obě strany. Potom sešel k ženě a svítil jí při jejím neplodném pokusu o nalezení stop.

Zapomněli na čas a hledali, dokud černé nebe nezačalo světlat. Slunce se ještě neukázalo, ale okolní svět pomalu vystupoval z temnoty. Nad silnicí zazpíval pták a přivítal blížící se ráno.

Alwarin, ztracený v myšlenkách jako loď v neznámých vodách, otočil hlavu za švitořením. Stoupl si pod strom a popřál ptáku dobré ráno. Poté přivřel oči a opeřenec ztuhl.

„Děkuji, příteli,“ pronesl Alwarin a usmál se na Iandži. „Zpěváček si pamatuje štíhlou dívku v kožených kalhotách a zelené haleně.“ Lučištnice se na něj nechápavě dívala skrz svá sklíčka. „Viděl ji před třemi dny. Vyšla tiše z lesa, darovala mu úsměv a on jí zazpíval. Potom ale uslyšel rachot kol a schoval se mezi listy.“ Do pološilných, nepřítomných očí Iandži se vracela přičetnost, jak jí docházelo, o čem to mág vlastně mluví. „Dívka prý mluvila s někým z kočáru.“

„A?“

Alwarin se podíval na drobného pěvce, položil si dva prsty na spánek a na okamžik přivřel oči. Jeho mírumilovnou tvář na chvíli zkřivil vztek. Jak rychle se objevil, tak také zmizel.

„Zamávala těm uvnitř na rozloučenou, ale velká ruka ji popadla za zápěstí a zatáhla dovnitř.“

Iandži tiskla zuby k sobě a vypadala jako vlčice chránící svá štěňata.

„Popiš mi ten kočár.“

„Velký, černý, bytelný. Na dveřích je znak,“ líčil čaroděj to, co uloupil z mysli opeřence. „Stříbrná, do půli roztržená plachta na rudém poli.“ Zase oči otevřel a na dlouhou dobu se zamyslel. „Žádný takový erb neznám,“ zakroutil nakonec hlavou. „Musí to být jeden z novějších,“ pokrčil rameny zahanbený, že jeho paměť, po generace zásobená vědomostmi přesahujícími možnosti běžných smrtelníků, nezná odpověď.

„Stříbrná, natržená plachta na červeném poli,“ zopakovala Iandži nahlas. „Vím, kdo to bude vědět,“ usmála se jako dravec snášející se na kořist.

Alwarin v duchu doufal, že dotyčnému neublíží.

I.

Aila seděla ve stráni nad osadou a pyšně hleděla na svého syna. Tailag stál o pár metrů níže a rozprávěl s pěticí zkušených válečníků. Přestože nespatriil ani dvacítku jar, vzhlíželi k němu starší muži jako k vůdci, kterým se jednoho dne stane. Šamanka měla se svým synem smělé plány a zatím vše, znamení i události, nasvědčovalo tomu, že svoji práci odvedla více než dobře.

Tailag zdědil to nejlepší ze své matky i otce. Bystrou mysl i obratné a silné tělo. Pohledná tvář, která nutila mnohé ženy vrhat jeho směrem kradmé pohledy, neměla zatím využití, ale jednoho dne se mohla hodit. Jeho nejskvělejší vlastností však byla naprostá ochota k učení. Mladík nikdy nevynechal jedinou lekci, za každých okolností se snažil vytěžit co nejvíce vědomostí a dovedností. Odmalička dychtivě poslouchal Ailiny příběhy i vyprávění starých válečníků. Nikdo necvičil tak tvrdě jako on a už nyní převyšoval bojovými dovednostmi většinu mužů. Znal všechny horské byliny a dokázal připravit hojivé masti i povzbuzující odvary. Den ode dne sílil a stával se moudřejším i prohnanějším. Ostatně na to měl ty nejlepší učitele. Ailu, která do něj vložila veškeré své naděje, a otce, jemuž nebylo v horách rovného, co se boje s mečem i bez něj týče.

Tailag pokorně naslouchal řeči starších. Mluvili, tak jako poslední dobou pořád, o bojích s trpaslíky. Vousatí krtci podkopali hory, vyhladili několik osad a jako lavina se pokusili podmanit si celé Štítové hory. Před dvěma aldeny však trpaslíci utrpěli první porážku, když na ně udeřil Tailagův otec s padesátkou válečníků. Podsadití obyvatelé podzemní říše se vynořili ve vesnici, ale nevěděli, že se horalům podařilo odhadnout jejich plány. Horalé se na ně sesypali jako krupobití a

sám vůdce, s Tailagem po boku, se prosekal až k trpasličí štole, kterou jejich vlastním pekelným vynálezem odpálil do povětří. Tailag toho dne zabil trojici vousatých a získal si respekt i mimo svůj kmen.

Aila se znovu usmála, po dlouhé době spokojená sama se sebou. Mírné bezoblačné ráno slibovalo, že dnešní den bude jeden z mála odpočinkových. Žádné zařikávání, žádné šití ran či rovnání polámaných končetin, žádná kouzla. Hory výjimečně darovaly svému lidu příjemné jarní počasí, kdy slunce hrálo tak akorát a rostliny voněly, až to těšilo duši.

Zavřela oči a zadržela dech. Ne slastí. Překvapením a strachem. Nejprve to cítila jen vzdáleně a nevěnovala tomu pozornost. Její mysl však podvědomě zkoumala ten zvláštní pocit, a nyní vyslala varování, které smetlo blaženost a zanechalo jen údiv a obavy. Rychle vstala a rozšířenýma očima pohlédla na osadu. Někde tam se skrývala moc, jakou dosud nepoznala. Její ozvěna řvala silněji než cokoliv, co kdy zažila. Ani její učitelka, nejmocnější šamanka hor, by se jí nevyrovnala. Aila klopytla a jako medvěd vábený medem se rozběhla vstříc prostým domům.

Jeden z válečníků si jí všiml a věnoval jí udivený pohled. Tailag se otočil a spatřil matku běžící do osady. Každý její pohyb prozrazoval, že něco není v pořádku. Zavolal na ni, ale ona nereagovala. Rozběhl se tedy za ní.

Aila se zastavila před jedním z největších domů. Nově postavená budova z nahrubo opracovaných kmenů mezi prosté chatrče příliš nezapadala. Ani nezaškrábala na kůži vyplňující vchod a vtrhla dovnitř.

Ozvěna kouzelné moci se náhle rozplynula.

Uprostřed jediné rozlehlé místnosti stál Tarag. Pohledem probodával matku svého syna, avšak její pohled byl mnohem jedovatější.

„Kde je?“ vyštěkla ostře.

„Kdo?“ odpovéděl otázkou polonahý svalnatý muž.

„Nevím,“ zakroutila hlavou Aila. „Cítila jsem moc. Vzdálenou a přitom neskutečně silnou. A cítila jsem ji odsud.“

„To je možné,“ prohlásil netečně, zatímco sbíral věci z polic a pokládal je na deku rozprostřenou na zemi.

Kdosi zaškrábal na kůži.

„Pojď dál,“ pozval ho pán domu, aniž se otočil.

Dovnitř vstoupil Tailag a nechápavě zíral na své rodiče.

„Ty se někam chystáš?“ zeptal se překvapeně, když pochopil, co otec dělá.

Tarag neodpovéděl. Jeho činy odpovídaly místo něj.

„To nemyslíš vážně!“ otevřela Aila pusku překvapením. Vzápětí vycenila zuby zlosti. „Teď nikam nemůžeš!“

„Proč ne?“

Na její ohnivou zuřivost odpovídal ledovým klidem. Tailag věděl, že tím otec matku jen víc a víc dráždí.

„Proč ne?!“ rozhodila ruce. „Proč asi? Všechny kmeny Medvědího lidu bojují o přežití. Jediný, kdo je teď může spojit, jsi ty. Nikoho jiného ostatní náčelníci neuznají. To ty jsi prolil krev nepřátel, kteří se zdáli nezranitelní. To o tobě se teď mluví po celých horách. Musíš vést svůj lid, jinak zahyne.“

„Nemusím!“ utnul ji válečník rozhodně. „Jsem svobodný muž. Ani tobě, ani kmenům, dokonce ani Horám nic nedlužím. Můžu jít, kam se mi zachce.“

„A co tvůj syn?“ ukázala Aila na Tailaga stojícího opodál. Jako vždy, když se mezi rodiči rozhořela hádka, nezasahoval. „Tomu dlužíš.“

„Když budu moci, vrátím se,“ obrátil se Tarag k synovi.

„Dobře,“ pousmál se vysoký mladík. „Můžu jít s tebou?“

„To nikdy!“ vykřikla Aila hystericky, ještě než stihl Tarag otevřít ústa.

„Poslechni matku. Má pravdu. Navíc se tě to netýká.“

„A kam vlastně jdeš?“ zeptala se Aila, stále podrážděná, ale díky malému vítězství o trochu klidnější.

„Nevím,“ pokrčil Tarag rameny. Tázavé pohledy ženy i syna ho donutily povědět víc. „Jdu hledat svoji dceru.“

Ailu ta zpráva vlastně ani nepřekvapila. Zjizvený bojovník ji nemiloval, stejně jako ona jeho. Spojili se spolu před lety z chťice a pocitu sounáležitosti. Dva vydědenci uprostřed vlastního lidu. Jejich krátký vztah jí však dal ten nejúžasnější dar. Syna, nad jakého ve světě nebylo.

Tailag naopak zíral na otce a vůbec v tu chvíli nepřipomínal bystrého mladíka. Naopak vypadal jako prostáček nepolíbený rozumem. Tak moc ho ta zpráva zasáhla. Jako snad každé dítě, ani on si nedokázal přiznat, že by jeho otec zplodil potomky i s jinou ženou. *Nebo ženami*, pomyslela si Aila. Tarag na svých dobrodružstvích jistě oblažil více než jednu.

„Máš ji s divoženkou, že?“ dovtípila se šamanka.

Dívku z lesa viděla jen jednou. Přišla do hor zachránit Taraga před šílenstvím, které na něj seslala cizácká krvavá bohyně, a on s ní odešel. Ani ho nenapadlo zůstat po Ailině boku a vládnout kmeni, který k němu vzhlížel. Teď ho odváděla podobruhé a rozhodně si nemohla vybrat méně vhodný okamžik.

Polonahý válečník naposledy obhlédl svůj příbytek, oblékl si halenu s rukávy po lokty a navěsil na sebe vybavení. Nejprve si připjal pás s mnoha pouzdry a kapsami, v nichž skrýval lektvary, masti, kořínky a sušené byliny povzbuzující a hojící tělo i mysl. Přes záda přehodil smotanou deku staženou koženým popruhem ukryvající oblečení i jídlo. Na prostředníček levé ruky nasadil železný prsten vykládaný úštěpky krvavých kamenů a sopečného skla. Jako poslední uchopil meč, který mu byl bratrem od chvíle, kdy dospěl.

Aila mu v posledním zoufalém, hloupém a zbytečném gestu zastoupila východ z domu. Uhnula, jakmile se před ni Tarag postavil, a Tailag jí konejšivě položil ruku na rameno.

„Vrat' se!“ přikázala mu ještě a sklopila hlavu.

Tarag procházel vesnicí a její obyvatelé na něj hleděli. Muži nevěřicně, ženy s obavami. Jen děti nechápaly, že takto vystrojený odchází na dlouhou dobu pryč.

„Otče!“ zavolal na něj Tailag kus za osadou. Mladík běžel tryskem, ale když se zastavil, dýchal klidně a plynule. „Doprovodím tě.“

Tarag se musel zaklonit, aby mohl o hlavu vyššímu synovi pohlédnout do očí. Potom dovolil koutkům úst drobný úsměv a rukou ho vyzval, ať jej následuje.

„Kam vlastně jdeme?“ zeptal se Tailag.

„Šplhat,“ odpověděl Tarag stroze a prstem označil nejvyšší horu v dohledu.

Ještě než vystoupalo slunce do poloviny dráhy, stanuli na jejím vrcholu. Tailag se jako vždy, když pokořil některého z velikánů svého domova, radostně usmíval, a s lehkým srdcem shlížel z výšky jako orel na drsnou, ale nádhernou krajinu.

„Chtěl ses rozloučit s Horami?“ zeptal se otce, který vytáhl ze zavazadla kus uzeneho masa, prohlédl si ho, zakroutil hlavou a vrátil ho zpátky.

„Ne,“ odpověděl válečník stroze, jak měl ve zvyku.

„Tak proč jsme sem lezli?“ nedal mu svalnatý mladík pokoj.

„Čekáme na dobrý vítr,“ usmál se Tarag docela přívětivě.

„Počkej a uvidíš.“

Tailag nemusel čekat dlouho. Brzy se zvedl ostrý vítr, narázil do tváří i těl obou mužů a jejich dlouhé vlasy divoce vlály, jako by je vichr zkoušel vytrhat. Tarag se otočil k synovi a napřáhl ruku k pozdravu. Mladší a vyšší muž ji přijal a kývnutím se rozloučil.

„Slez o něco níž a žij, dokud se nevrátím!“ zakřičel Tarag a jeho hlas na chvíli přehlušil kvílení větru.

Tailag neodporoval. Kamzičími skoky se přesunul o několik metrů níže na plošinu, z níž mohl sledovat, co se děje.

Tarag nastavil tvář prudkému větru a rozpažil. V tu chvíli Tailag spatřil hustou bílou mlhovinu třepotající se uprostřed zběsilého proudu a přibližující se rychlostí blesku krutých horských bohů.

Naposledy pohlédl na otce zapřeného proti vichru. Zjizvený muž se usmíval jako válečník přijímající výzvu. Pak do něj narazila bílá mlha a on zmizel.

* * *

Stojan pomalu kladl jednu nohu před druhou a s každým krokem, který ho vynesl o jeden schod výše, proklínal svoji chatrnou fyzickou schránku. Stojan měl jen něco málo přes čtyřicet let a přitom se plazil jako stařec nad hrobem. Sedavé práci písaře a účetního obětoval nejen většinu života, ale i zdraví. *Pozdě bycha honit*, pomyslel si posmutněle.

Konečně se vydrápal do druhého patra a masivním klíčem otevřel pracovnu. Vklouzl dovnitř, ani se nepodíval, zda se tu od včerejška něco nezměnilo. Posadil se za dlouhý dubový stůl a zabodl pohled do otevřené účetní knihy. Poslední dva dny počítal konečné výdaje za svatbu mladého pána, a přestože pracoval od ranního kuropění do posledních paprsků Auriona, Pána slunce, odhadoval, že je někde v polovině. Dosavadní čísla se mu ani trochu nezamlouvala a představa, že je bude muset vynásobit dvěma, ještě méně. Jako vždy bude na něm, aby tu díru zalátal, a Stojan pochyboval, že sežene tak velkou záplatu. Do pravé ruky uchopil brk, levou sáhl po listině s dalším z nekonečné řady soupisů s výdaji.

„Potřebuji informaci.“

Cizí hlas neměl v jeho království co pohledávat a Stojan se lekl tak, až převrhl komín úctenek, a ty se rozprostřely po podlaze na druhé straně stolu.

Z křesla, ve kterém sedával starý pán, když ho občas navštívil, se zvedla žena v prostém oblečení, s kaštanovými vlasy a páskou zakrývající oči.

Stojan se s lesní ženou potkal dvakrát. Poprvé ho za ní poslal hrabě v době, kdy byl ještě horlivým a nadaným úředníkem, který čekal na svou šanci a potřeboval dostat lekci. Výběr daní od nespoutané hraničářky takovou lekcí rozhodně byl. Podruhé ji šel žádat o pomoc. Nikdo jiný se tehdy neodvážil.

„Jak vám mohu pomoci, dámo?“ nasadil písař profesionální tón, aby zakryl strach.

„Bílá natržená plachta na červeném poli. Komu takový znak patří?“

„V tom případě doporučuji použít erbovník,“ odbyl ji monotónním hlasem.

„Nehraj si se mnou!“ zavrčela výhrůžně.

Přes skla jí neviděl do očí, ale zbytek tváře prozrazoval, že to myslí smrtelně vážně. Stejně jako nůž, který se jí náhle zhmotnil v ruce.

„Bílá v červené je heraldický nesmysl,“ upozornil ji, ale vzápětí chtěl vzít svá slova zpátky. Nůž prosvištěl těsně vedle jeho pravého ucha a zabodl se do sloupku knihovny za ním. „Chtěl jsem jen říct, že to musela být stříbrná natržená plachta na rudém poli,“ vysoukal ze sebe pohotově. „Znak hraběte Racka z Rackova.“

„Byl na svatbě?“

„Ano,“ přikývl účetní, vyděšený chováním nesmlouvavé ženy. „Dal mladému pánovi skvělý dar.“

„Kde ho najdu?“

Dar ji očividně nezajímal.

„Strpení, prosím,“ požádal, vstal a otočil se k ní zády. V duchu se modlil k celé Sedmnáctce, aby do nich nepřistál nuž. Vytáhl z knihovny objemný svazek, položil ho na stůl a nějakou dobu listoval. „Tady,“ zabodl prst mezi řádky. „Hrabě Racak patří mezi hrabata povýšená za své zásluhy v boji o Rilond králem Eralisem er Gwendor. Patřil ke chrabрым mužům admirála Drubalta, pod nímž sloužil jako poručík.“

„Piráť,“ zhodnotila informaci Iandži a otočila knihu k sobě. Patrně četl příliš pomalu.

Stojanovi nepříslušelo hodnotit hosty mladého pána, ale při vzpomínce na hřmotného rozložitého muže se zlatým kruhem v uchu s ní nemohl nesouhlasit. Vždyť hrabě přímo smrděl mořem a jeho způsoby rozhodně nenaznačovaly šlechtické, nebo jakékoliv jiné, vychování.

Žena se zastavila u polohy hraběcího léna a jeho sousedů. Dočetla záznam o mladém hrabství až do konce a potom padla stránku. Stojan vyděšeně zadržel dech. Zdálo se, že ji chce vytrhnout. Nakonec ji ale Iandži pustila, kývla na rozloučenou a zamířila k oknu. Snadno vylezla na parapet a skočila.

Bylo ještě příliš brzy ráno na to, aby strážní dávali pozor, a účetní nepochyboval o tom, že se dostane z hradu velice snadno. Strom kus od jeho okna, na který dopadla, sousedil se střechou stáje, a ta zase s hradbou v místě, kde šla snadno slézt. Tedy pokud jste někdo tak obratný jako drsná lesní žínka.

Stojan, přemýšlející o tom, co tato návštěva měla znamenat, zavřel soupis mladých zásluhových šlechtických rodů. Když se obrátil ke knihovně, přímo proti jeho očím trčel nuž. Teprve teď poznal svůj perořízek na seřezávání brků a otevírání dopisů.

Kouzlo Taraga vyvrhlo před domem, který důvěrně znal. Díky energii letu udělal ještě několik kotrmelců, než konečně zastavil. Hlava se mu točila, jako by strávil hodinu uprostřed uragánu, žaludek doputoval kamsi do krku. Chvíli jen klečel a přemáhal nutkání zvracet. Když nepříjemný pocit polevil, zkontroloval vybavení. Nic nechybělo, nic se nepoškodilo.

Iandži ho viděla už z dálky. Tisíce myšlenek, obav i nadějí, které jí vířily v hlavě, se náhle rozplynuly. Nahradily je vzpomínky na lásku, šťastný rodinný život i jeho bolestný konec. Vystoupila zpoza stromů a dala se vidět. Okamžitě si jí všiml.

Ani jeden z nich nepromluvil. Stáli a beze slova na sebe hleděli. Nakonec žena vstoupila do domu a dveře nechala otevřené. Muž pozvání pochopil a ještě ne úplně jistým krokem vyrazil za ní.

Sotva Tarag překročil práh, nasál vůni pryskyřice a bylin. Zvláštním, takřka zapomenutým, způsobem odplavila veškeré strasti a na krátký okamžik v něm zanechala pouze pocit štěstí.

Iandži položila na stůl dřevěný pohárek s vodou, otočila se k Taragovi zády a vešla do pokoje Nae. Tentokrát za sebou zavřela. Padla na postel a chtělo se jí plakat. Vědomí, co se s Nae stalo, ji nijak neuklidnilo, a dohady o tom, co s ní mohl pirát s hraběcím titulem udělat, drásaly její nitro hlouběji a hlouběji. Předpokládala, že se strach nakonec prokope až tam, kde je jen necitlivá temnota, ale zatím řál pokaždé do živého. Sundala si pásek z očí a dovolila slzám vydrat se ven. Nevydala však ani hlásku. Schoulená pod přikrývkou dala tiše průchod své bolesti.

Náhle zaslechla hlasy. Rychle utřela slzy, upravila se a šla se podívat na nového hosta.

Na lavici vedle Taraga seděl Alwarin. Zachmuřený horal naslouchal vyprávění bílého mága, aniž by odpovídal, nebo aspoň přikyvoval.

Usadila se naproti nim a rektor albirejské Univerzity magie na ni pohlédl očima plnými smutku.

* * *

Jak vysvětlit matce, že jsou i důležitější věci, než je život jejího dítěte?

Pátrání a magické přesuny Alwarina stály příliš mnoho času i energie a obojí teď zoufale potřeboval. Kouzla, která se zdála v jeho podání primitivní, si vybírala svoji daň a oslabovala ho, byť nepatrně, před největším úkolem jeho života. Již brzy mohl na každé špetce moci, co dokázal nastrádat, záviset osud celého světa. To jí ale říci nehodlal. Iandži to nezajímalo a on to chápal.

„Už nepřijdu,“ prohlásil tiše. „Uvedl jsem v pohyb věci, které by vám mohly pomoci, ale více udělat nemohu.“ S každým slovem viděl, jak roste hraničářčin hněv. Musela se cítit zrazená a jeho to mrzelo. Neměl však na výběr. „Nemohu jinak. Když budete potřebovat pomoc mága, můžete brkem oslovit moji žačku. Je více než schopná.“

„Ale na rozdíl od tebe mi nic nedluží,“ zavrčela Iandži podrážděně.

Nepotřeboval stále připomínat svůj závazek. Soudní lidé by uznali, že jej už splatil, ale matka, která přišla o dceru, soudná nebývá.

Iandži prudce vstala a zahrnula Alwarina výčitkami. Jako smyslů zbavená na něj vrhala svoji zlost i beznaděj. Mág znal lidské zoufalství dost dobře na to, aby věděl, že se tvrdá slupka brzy rozpadne a žena přestane lát a začne žadonit.

Nic takového se nestalo. Tarag něžným dotykem hrubých prstů zahradil vodopád jedovatých slov. Iandži ucukla, jako by ji uštknul had, ale zmlkla.

Když mrtvolné ticho trvalo tak akorát dlouho, zvedl se Alwarin k odchodu.

„Počkej,“ zarazila ho lučištnice. Znělo to takřka omluvně. „Potřebujeme se někam dostat. Rychle.“

II.

Hostinský Zavřík se vypotácel ze sklepa, v němž s několika štamgasty svědomitě ochutnával sortiment alkoholických nápojů. Jak pravilo jedno z mnoha jeho pravidel, poctivý hostinský nesmí hostu nabídnout nic, co by sám nepil. Hned za dveřmi měl připravenou lahev vyprošťováku, který odebíral od hobitího alchymisty z Rilundu. Nevábně vonící tekutina mu pomáhala udržet se v bdělém stavu a hospodu v chodu. Bez ní by podnik dávno zkrachoval. Zanechal ostatní pospávat mezi sudy a vyrazil zkontrolovat své ratolesti obsluhující hosty. Jeho dobrou ženu dnes stihla nevolnost, a tak Zavřík musel převzít povinnost dohledu nad dcerami a synem. Díky ženině stavu si také mohl dovolit odskočit si na několik hodin do sklípku – ale dost bylo zábavy, práce čekala.

V kuchyni vše běželo, jak mělo. Obě dívky pracovaly tak pilně, že si ani nevšimly svého drobného tatíka stojícího ve stínu opřeného o dřevěný trám. Čerstvě nasekané dřevo vedle trouby dokazovalo, že ani syn nezahálí. Ještě zbývalo zkontrolovat lokál, což hostinský neopomněl udělat ani jednou za svou dlouhou kariéru.

Prošel lítačkami do sálu a přehlédl prostornou místnost s desítkou stolů, z nichž většinu obsadily známé tváře. Jen stůl v opačném rohu, nejdále od ostatních hostů, okupoval podezřelý pár. Zavřík se šel pozdravit se štamgasty a ujistit se, že jim nic nechybí. Přitom ale neustále pokukoval po cizí dvojici. Muž a žena spolu nemluvili, takřka ani nepili. To první mu bylo ukradené, to druhé uráželo jeho čest. Jakmile skončil s občůzkou, zamířil k nim.

„Dobrý večer přeji,“ pozdravil, mírně se poklonil a hlavně se nezapomněl náležitě usmát. „Jmenuji se Ivon Zavřík a mám

tu čest být majitelem tohoto úžasného zařízení. Mohu si přisednout?“ Odpovědi se nedočkal. Zachmuřený dlouhovlasý muž zavrtěl hlavou, jeho společnice se strhaným obličejem ho probodla pohledem, který takřka zabíjel. Být střízlivý, rychle by vycouval a už by se na ně ani nepodíval. Jenže alkohol proudící jeho žilami ochaboval pozorovací i rozumové schopnosti a naopak posiloval kuráž, která teď rozhodně nebyla na místě. Díky vyprošťováku alespoň pochopil, že mu není dovoleno se usadit. „Vypadáte nějak smutně, lidičky,“ poznamenal bodře.

Pozdrav a žádost vyčerpaly jeho arzenál odměřených, zdvořilých vět. Vrátil se tedy ke svému obvyklému vyjadřování. Třeba se mu podaří zvednout náladu ponurému páru. Nesnášel totiž smutné hosty. Být to na něm, smutek by zakázal. Smutný host málo pije, naopak veselý se bude půl dne nalévat a pak si ani nevšimne, že mu hostinský naučtoval dýško odpovídající míře jeho otupění.

„Jasně, jasně,“ ukázal rychle dlaně, jako by na něj muž vytáhl dlouhý meč, který měl opřený u ruky, „nic mi do toho není. Ale rád pomáhám lidem a jsem takový dobrák, že vám nabídnu i pívko na rozveselení.“ Stále mlčeli. Luskal na nejstarší dceru a objednal hostům „dvě veselý“. Hobit z Rilundu uměl víc, než jen látky na zmírnění alkoholového opojení. Lektvar na posílení chuti fungoval snad ještě lépe. „Jste ve Střelovském hrabství poprvé?“ zeptal se, aniž by si přisedl.

„Ne tak docela,“ odpověděl mu drsně působící muž. Ivon pohlédl na jeho svalnatá předloktí i vystouplé žíly a zbyteček racionálna v něm mu napověděl, že ho za žádnou cenu nesmí rozzlobit. „Ale už je to dlouho.“

Oběma mohlo být kolem čtyřiceti, i když vypadali jako lidé, kteří toho mají spoustu za sebou. Dobrodružné typy šlo snadno rozeznat a oni mezi ně rozhodně patřili.

„Už skoro dvacet let nám vládne hrabě Bor. Slyšeli jste o něm?“ Muž jen pokrčil rameny, žena jejich rozhovor ignorovala. „Skvělej borec, hrdina, jen trochu hloupej,“ mrkl na muže spiklenecky. „V mládí vedl dobrodružnej život, lovil gobliny, lapky a tak. Pak to tu přebral. Je to velkej bohatýr. Při válce se skřety jich se svými kumpány hromadu pozabíjel a v bitvě o Rilond dokonce bojoval s drakem.“

Mezitím na stole přistály dva, podle Zavříka neodolatelně lákavé, korbely. Zdálo se však, jako by si jich ani jeden z hostů nevšiml.

„A proč hloupej?“ zeptal se náhle muž a Zavřík v jeho hlase vycítil zájem.

„Mladej král chtěl našeho hraběte povýšit na knížete. Dokonce mu prej nabídl léno Sinwarů, co vymřeli ve válce. Jenže náš milej hrabě řek, že si to může strčit za korunu a že jemu jeho malý hrabstvíčko stačí.“

„Hm,“ zhodnotil svalovec informaci.

„Jinak je to docela fajn chlap,“ dodal Zavřík rychle. „Nemá nos nahoru a na rozdíl od většiny jinejch se o svoje lidi stará.“

Žena hleděla nepřítomně kamsi do prostoru, muž dopil své první pití a přisunul si blíž čerstvý korbel. Hostinský se v duchu usmál.

Náhle ztichly všechny hlasy, cizinec si přestal všimnout svého piva. Zavřík se otočil ke dveřím.

Dovnitř vstoupil nový host ve vysokých botách s ostruhami, kalhotách i haleně z kvalitní temně zelené látky. Díky plášti, kapuci i večernímu šeru ho Zavřík poznal až po chvíli úpěnlivého civění.

Tvář zarostlou tmavým plnovousem protkaným šedinami i usměvavé oči si ale nemohl splést. Hrabě došel až k němu.

„Zdravím tě, hostinský. Dones mým přátelům a mně to nejlepší červené víno, jaké máš, a také čerstvou vodu. A samozřejmě tři poháry.“

„Jistě, jistě,“ příkyvoval Zavřík horlivě a spěšně vyrazil do sklepa. Neopomněl ale stáhnout ze stolu oba korbely vylepšeného piva. Cestou se modlil k Tarfeinovi, aby jeho hosté rychle zapomněli, co jim o hraběti vykládal.

* * *

Takto si Bor Střelov ze Střelova setkání po letech nepředstavoval. Dva z jeho nejlepších přátel seděli naproti němu, ale ani jeden se neměl k řeči.

Když se hraběti zjevil v zrcadle bílý mág a pověděl mu o schůzce s Iandži a Taragem, neměl Bor moc času na přemýšlení. Nad vším začal uvažovat až poté, co pověděl ženě, že musí naléhavě odjet, a vysvětlil veliteli stráží, že s sebou nepotřebuje ozbrojený oddíl. Nevěděl přesně, co si hraničářka s válečníkem provedli, ale zášť, která nahradila jejich vášnivou lásku, takřka znemožňovala, aby se znovu dali dohromady. Napadala ho pouze jediná věc, která je zase mohla přivést k sobě.

Pohled na hnědovlasou ženu jeho obavy jen potvrdil. Iandži vypadala otřesně. Čas odvál pohlednou dívku, která se do všeho vrhala po hlavě a smála se, kdykoliv mohla. Místo ní před ním seděla vyhublá ženština s krhavýma očima podtrženými temnými kruhy. Mastné zacuchané vlasy jejímu vzhledu nijak nepřidávaly.

„Kde je Nae?“ zeptal se hlasem, ve kterém nedokázal skrýt obavy z odpovědi.

Při vyslovení toho jména sebou Iandži trhla a obličej jí zahalila maska bolesti.

„Ona...“ Zdálo se, že to nedokáže vyslovit. „Ztratila se,“ vypravila ze sebe po chvíli. Hovor v hospodě se od jeho příchodu opět rozproudil a hrabě musel natahovat uši, aby zachytil

její slabý hlas. „Nepohodly jsme se. Křičela jsem na ni a ona utekla.“

„U mě není,“ prohlásil Bor, „a nevím, ke komu jinému by šla.“

Jako malá dívka u něj Nae se svou matkou nějaký čas pobývala. Říkala mu strýčku a jako starší sestra se starala o jeho nově narozená dvojčata. Měli k ní tehdy on i děti velmi blízko.

„Ona neutekla,“ zavrtěla Iandži rázně hlavou. „Unesli ji.“ V tu chvíli naklonil Tarag hlavu blíž k ní. Ta zpráva musela být nová i pro něj. „Udělal to tvůj soused,“ pokračovala žena s neochvějnou jistotou. Oba muži v tu chvíli přemýšleli, z čeho asi plyne. „Jakýsi Racek z Rackova. Chci od tebe vědět,“ pokračovala a její tón hraběti rozkazoval, jako by jí složil lenní přísahu, „kde toho parchanta najdeme.“

S každým slovem, které vyřkla, ji plnila nenávist jako voda vědro. Bor zadržel dech při představě, co může zášť v jejím srdci způsobit. Tarag sice vedle ní seděl jako socha bez emocí, ale hrabě nepochyboval, že když jde o jejich dceru, bude Iandži následovat kamkoliv. Oba by klidně mohli sami napadnout Rackův hrad a Bor velmi dobře věděl, jaký masakr spolu dovedou rozpoutat. Vždyť několik let vedl komando, do něhož oba patřili. Ostatně to on a Osud je kdysi svedli dohromady.

V životě nepoznal lepšího lukostřelce než Iandži, nikdy neviděl v akci nebezpečnějšího válečníka než Taraga. Přesto nevěřil, že by společně přemohli všechny Rackovy ozbrojence. A k čemu by to také bylo. Bor sice tušil, že je jeho pirátský soused schopen únosu i horších věcí, ale zabít ho by patrně nic nevyřešilo. Jak se zdálo, po ničem jiném teď Iandži, vyprávějící svůj příběh od hádky s dcerou po Alwarinův odchod, ani neprahla.

„Mám nápad,“ řekl hrabě, jakmile žena skončila. „Je to to nejlepší, co v téhle situaci můžete udělat.“

„Ale?“ zeptala se Iandži studeně.

„Budete muset počkat do zítřka.“

Její nesmlouvavý výraz jen potvrdil to, co předpokládal. Měla čekání dost.

„Počkáme,“ vstoupil poprvé do rozhovoru Tarag. „Řekni, co navrhuješ.“

* * *

Racek vyjel s malou družinou již za ranního kuropění. Celou noc nespal. Od chvíle, kdy před půlnocí přiletěl havran od hraběte ze Střelova, snil s otevřenýma očima o tom, jak se naplní jeho nejniternější sny. Nejprve nadával, co za kreténa vyšle ptáka v době, kdy se chodí do sítě – na nehoupající se lože si stále nezvykl – ale nakonec psaní přece jen otevřel. Když si přečetl pozvánku, otevřel překvapením ústa a nezavřel je, dokud mu nedošlo, co se v dopise píše. Sousední hrabě ho zval na hon na hranici jejich panství a jakoby mimochodem se ptal na Rackova syna. To nemohla být náhoda. Stejně jako to, že měl Bor ze Střelova nezadanou dceru.

Od zisku hraběcího titulu se Racek snažil proniknout mezi původní šlechtu, nebo spíše to, co z ní po válce zbylo. Všichni urození bez výjimky mu však dávali najevo, co si o něm myslí, přehlíželi ho a chodili kolem něj s nosem nahoru, jako by byl sluha nebo podkoní. To, že by bez něj ten nos ani neměli, je nezajímalo. A náhle, jako bouře na moři, přijde zpráva od muže, jehož veškerá rilonská šlechta sice považuje za podivína a dobrodruha, ale jeden jako druhý ho respektují pro jeho válečné zásluhy i vliv na krále. Kdyby hrabě Bor chtěl a jen trochu jevil zájem o politiku království, dávno by se stal velice mocným mužem. Racek mohl jen hádat, jaké prestiže a uznání by se mu dostalo, pokud by se jejich rody spojily. Pouhé otevřené přá-

telství s Borem by mu přistavilo žebřík s dalšími šlechtici jako příčkami a kdoví, jak vysoko by po něm mohl vyšplhat.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho hrabě sedící na koni uprostřed několika málo poddaných. „Děkuji, že jste přijal mé, trochu kvapné, pozvání.“

Racek s pro něj neobvyklou zdvořilostí odpověděl, že je poctěn a po očku si prohlédl hraběcí doprovod. Starý zvyk muže žijícího na ostří nože hodnotit nebezpečnost kohokoliv, koho potká. Dva z hraběcích lidí byli očividně zálesáci a myslivci, jeden sluha a poslední, zamračený, patrně ochranka. Racek s sebou vzal tři podobné drsné typy. Muže, na něž se mohl kdykoliv spolehnout.

„Vidím, že neholdujete lovu jako jiní urození,“ poznamenal Racek s úsměvem a rukou ukázal na Borovu skromnou družinu. Kterýkoliv jiný šlechtic by vzal na hon ještě osmero náhončích, šestici sokolníků, desítku sluhů a kdoví kolik dalších pomahačů. Nemluvě o psech.

„Jdeme lovit,“ usmál se starší muž mezi vousy. „Ne střílet na to, co nám nadeženou pod ruce.“

Racek zjišťoval, že se mu hrabě zamlouvá čím dál víc. Asi padesátiletý Bor ze Střelova si pořád udržoval sílu a rozhodně nepřipomínal změkčilé šlechtice, kterými bývalý pirát opovrhoval.

Brzy se zabrali do hovoru. Racek si ani nevšiml, že v lese ztratili svůj doprovod a nyní cestují sami dva. Když si to uvědomil, ani mu to nevadilo. Zaprvé předpokládal, že s ním chce hrabě mluvit mezi čtyřma očima, a zadruhé – to promlouvala jeho pirátská část – nepovažoval staršího muže za hrozbu. Tedy dokud postarší hrabě nesáhl po luku. O jeho střeleckých schopnostech kolovaly legendy. Racek to hned využil jako téma pro další konverzaci.

„Ale ne,“ mávl hrabě Bor rukou. „Jsou i lepší, než jsem já.“

„Opravdu?“ zavrtěl Racek nevěřičně hlavou. „Lepší než muž, který ze třiceti metrů zasáhl obrněného skřetího velitele přímo do oka?“

„To byla náhoda,“ přiznal Bor. „A minimálně jeden člověk, kterého znám, je mnohem lepší.“

„Toho bych chtěl poznat,“ přál si Racek.

„Třeba poznáte.“

Náhle a nečekaně se Rackův hřebec vzepjal na zadní, zaryčel a vyrazil mezi stromy jako neřízená střela. Svět se rozmazal a starý pirát, uvyklý kymácející se palubě a ne koňskému hřbetu, měl co dělat, aby se udržel. To ostatní, vyhýbání se stromům a skoky přes pařezy, obstaral zdivočelý oř. Racek popadl otěže a vši silou mocného těla zatáhl. Bohužel pro něj, ve chvíli, kdy se odlepil od svalnaté zvířecí šíje, aby se mohl zapřít, podjel kůň větev, která se jeho pánovi stala osudnou.

Racek dostával rány do hlavy celý život. Slabšího a neuvykletého muže by střet s větví stál alespoň několik minut vědomí. Hrabě však jen zaklel a ztěžka vstal.

„Hej, jsem tady!“ zařval mocným hlasem, ale odpovědělo mu pouze šustění listí v korunách stromů. „Kurva!“ ulevil si výrazem, jenž se vůbec neshodoval s jeho šlechtickým statutem. „Kůň v háji, vybavení v háji.“

Doslovně i obrazně.

U sebe měl Racek jen polní lahev s vodou a těžkou šavli. Na vymotání se z hvozdu to muselo stačit. Ještě zkontroloval pozici slunce a vyrazil směrem, kterým tušil své společníky.

Neudělal ani dva kroky, když ho něco udeřilo do spánku. Hlava se mu vychýlila bokem a on prudce zaklel. Rozhlédl se kolem sebe a na poslední chvíli zachytil objekt letící přímo mezi jeho oči. Reagovat nestihl, a tak musel snést další ránu do hlavy. Tři stačily. Praštil sebou do trávy a se zatajeným dechem naslouchal zvukům lesa. Slyšel jen tiché šumění listí v korunách.

Chvíli šátral rukou, až nahmatal obyčejný šíp s letkami z husího peří. Střela však měla jednu zvláštnost. Namísto kovového hrotu končila měkkou koulí – patrně z lýka. Někdo si z něj udělal lovnou zvěř, ale nechtěl ho zabít, jen zesměšnit. Racek si snadno domyslel, kdo to mohl být.

„Hajzlové!“ zařval, vstal, snesl další ránu do hlavy a tasil šavli. „Ukažte se a bojujte, vy krysy.“

Nikdo neodpověděl. Šlechtici poschovávaní v hustém lese se teď patrně náramně bavili. Další šíp mezi oči. Racek viděl rudě. Rozběhl se směrem, z něhož střílel neznámý útočník s jediným úmyslem. Ublížit. A hodně.

Bývalý pirát očekával den, kdy se ho pokusí nafoukaná stará šlechta odstavit. Několikrát musel strpět zesměšnění, protože nevěděl, jakou vidličku má zrovna použít, případně nedokázal pronést řeč, o kterou ho ostatní potutelně požádali. Nikdy by se však nenadál, že si z něj vystřelí tak odporným způsobem.

Další rána do hlavy. Tentokrát úplně odjinud.

„To si říkáte šlechta, parchanti?!“ křičel, zatímco kličkoval mezi stromy. Muselo jich být aspoň pět, pokaždé stříleli úplně odjinud. „Vylezte ven a já vám strčím titul, erb i veškerý vaše předky do prdele!“

Asi patnáctý zásah. Racek ztrácel orientaci i rovnováhu. Klesl na koleno a šavlí se podepřel jako holí. Dýchal zhluboka. Jeho zloba s ním neměla slitování a donutila ho honit neviditelné protivníky až do vyčerpání.

„Kde je dívka, kterou jsi unesl?“ ozval se náhle hlas vycházející z korun stromů.

Ženský hlas, uvědomil si hrabě překvapeně.

„Cože?“ vyklouzlo mu nechápavě.

„Kde je dívka, kterou jsi unesl na cestě na svatbu?“

Jak o tomhle může někdo vědět? napadlo Racka.

„Vylez!“ vyzval hrabě neznámou a postavil se.

Šíp s tupou hlavicí ho zasáhl do rozkroku a on znovu klesl na zem.

„Tak kde je?“ ozval se hlas takřka z druhé strany než prvně.

„Polib mi!“ ulevil si pirát.

Zásah do úst mu vyrazil čtyři přední zuby. Racek zaúpěl bolestí a vyplivl krev.

„Kde je?“

Zaslechl lehký dopad nohou a otočil se po zvuku.

Mezi stromy se k němu blížila bytost s kaštanově hnědými vlasy, lesklýma očima a zeleným obličejem. *Démon*, pomyslel si, *nebo dryáda*. Už bojoval s horšími. Ztěžka vstal, pozvedl šavli a zaujal střeh. Lesní stvoření ledabyly – ale neskutečně rychle – vystřelilo. Rackovu paži proklál šíp, tentokrát zakončený ostrým hrotem, a on nechtě upustil zbraň.

„Kde je ta dívka?“

Nikdy neslyšel tak děsivý hlas. Otočil se, ale než mohl vůbec začít utíkat, zabodl se mu do podkolenní jamky další šíp, zpřetrhal vazy a narazil do čěšky.

Zatracená mrcha, pomyslel si Racek, zatímco padal na obličej. Sbalil ji tehdy jen proto, že ho dar vzdálenému hrabátku z Nemanic stál příliš mnoho peněz. Šikovná, pěkná a dobře prodaná holka mohla finanční ztrátu kompenzovat. Jenže hrabátko přijalo dar, aniž by poděkovalo a holka Racka patrně proklela.

Pracně se otočil na záda a pohlédl do šílených běsnících očí ukrytých za sklem.

* * *

Iandži, s tváří pokrytou zelenou barvou, natáhla poslední šíp, ostrý jako dva předcházející, zamířila do rozkroku mohutného zbitého muže a naposledy zopakovala svoji otázku. Bylo to na něm. Pokud neodpoví, přišpendlí ho za šourek k zemi a zapracuje nožem. Tak či onak z něj dostane, co provedl s Nae.

III.

Eralis er Gwendor seděl v malé audienční místnosti a musel se hodně přemáhat, aby nevstal a neodešel.

„Vaše Výsosti,“ oslovil ho sluha stojící u dveří. „Přišel velekněz bohyně Sandol Kah, pan Safran Payn.“

„Uved' ho dál, a ať nás nikdo neruší,“ poručil král a zhluboka se nadechl.

V hloubi duše nesnášel desítku nových bohů a hnusili se mu jejich kněží. Bohužel si mezi lidmi získávali stále více příznivců, a jak slábli staří bohové, ti noví – temní – sílili. Safran Payn ho již několikrát žádal o audienci a Eralis se jí vždy vyhnul. Ovšem poté, co církev Sandol Kah věnovala věčně hladové královské pokladně ohromnou sumu peněz, už prostě nešlo dál neodbytného kněze ignorovat.

Rytíři stojící přede dveřmi otevřeli a dovnitř vstoupil malý odporový mužík. Eralis slyšel zkazky o jeho vzhledu, ale žádný popis ho nepřipravil na to, co teď stálo před ním.

Velekněz výškou připomínal trpaslíka, ale v tom veškerá podobnost s nezdočným lidem končila. Jeho vyhublé nahrbené tělo, scvrklou kůží potažené kosti místo paží a nejisté nohy způsobovaly, že se zdálo, jako by se měl každým okamžikem zhroutit a rozpadnout. Ze širokých žabích úst vyčuhovaly neskutečně křivé zuby, několik posledních dlouhých mastných vlasů se zavile drželo na šišaté lebce. Největší lítost však vzbuzovaly jeho oči, zdánlivě rybí a slepé, zalité čímsi, co mohly být stejně tak slzy, jako zákal.

„Posadte se,“ nabídl mu Eralis křeslo naproti sobě, přestože to původně neměl v plánu.

„Vaše Výsost je velice laskavá,“ odpověděl velekněz tichým plačtivým hlasem, hodícím se spíše pro malou dívenku, která ztratila oblíbenou panenku.

„Jménem Koruny i království vám chci poděkovat za dar královské pokladně,“ pokračoval panovník odměřeně.

„S potěšením,“ zakňoural Safran Payn. „Církev bohyně se snaží ulevit strašlivému utrpení chudáků všemi způsoby a věříme, že Vaše Výsost nejlépe rozhodne, kde jsou tyto prostředky potřeba ku pomoci prostému bídnému lidu.“

Eralis mu nechtě musel dát za pravdu. Mladé království ve svých hranicích skrývalo tisíce nuzáků žijících na pokraji vyhladovění. Invalidé z válek s vojskem drakočlověka Zyla i noví přistěhovalci nemající více než naději, že se ve svobodném království budou mít lépe než ve svých původních domovech, tvořili příliš velkou část obyvatel hlavního města. Jejich příliv neutichal ani takřka šest let po válce.

„Využijeme peníze od vás na podporu řemesel a obchodu,“ vysvětloval král své záměry. „Vytvoříme stovky nových pracovních míst a pomůžeme všem, kteří chtějí pracovat.“

„A co ti, kteří pracovat nemohou?“ takřka zaúpěl Payn.

Dobrá otázka, pomyslel si Eralis. Co s těmi neužitečnými?

„Pokud se zvedne hospodářství země, budeme moci budovat sirotčince a podporovat potřebné,“ pronesl nahlas.

„Jak považuje Vaše Výsost za nejlepší,“ sklonil velekněz hlavu a Eralisovi cosi říkalo, že to drobný mužík za nejlepší určitě nepovažuje.

„Ještě je tu jedna záležitost, o které jsem chtěl s vámi mluvit,“ změnil král téma hovoru. Neříkal sice tak docela pravdu, ale věděl, že se tomu nemůže vyhnout. Ostatně dříve či později by s tím vyrukoval Safran Payn, tak proč to odkládat? Eralis chtěl mít audienci s nechutným mužíkem co nejdříve za sebou. „Obchodní gilda Varemara již poněkolkáté podala

stížnost Koruně na vaši, cituji: ‚okupaci jejich zákonně nabytého majetku‘. Za království nemohu než říci, že se jejich nárok zakládá na platné smlouvě o prodeji pozemku a budov na území města Rilundu.“

„S vaším dovolením,“ zaskřehotal velekněz a přerušil tak svého vládce. Eralis mu gestem udělil svolení. „Gilda koupila konvent a jeho pozemky od místodržícího Dedara Strbice za směšně nízkou cenu a jistě víte, že by se tak nikdy nestalo nebýt korupce a úplatků. Jak gilda, tak záhadně zesnulý místodržící se v korupčním prostředí pohybovali jako ryby ve vodě.“

Sice nemusel pohlédnout na krále ve chvíli, kdy mluvil o „záhadně zesnulém“, ale Eralis s ním souhlasil. O všudypřítomné korupci a zkaženosti gildy i mnohých představitelů města věděl lépe než kdokoliv jiný. Jako mladý markrabě s fakticky žádnou mocí se s ní zoufale potýkal řadu let, než přišla válka a s ní možnost použít dříve nepřístupné metody.

„To však nemění nic na tom, že podle zákona konvent patří gildě,“ připomněl panovník.

„Podle zákona ještě před vznikem království,“ upozornil ho Payn. „To vy, můj pane, rozhodujete o tom, co je, nebo není v mezích zákona. Navíc to rozhodně není v mezích spravedlnosti. Konvent je nyní útočištěm chudých a nemohoucích. Jeho pobožené zdi jim poskytují ochranu, kterou jinde nenajdou. Stovky by jich zemřely, kdyby církev Sandol Kah neměla k dispozici takové místo.“ Zdálo se, že se velekněz rozpláče. Kňoural čím dál více a jeho řeč přerušovaly občasné vzlyky. „Přijďte se podívat, ať na vlastní oči spatříte, co jsme vybudovali.“ Toto pozvání Eralis rozhodně nehodlal přijmout, a tak je přešel mlčením. „Vždyť kdo jiný by měl mít soucit s trpícími mrzáky než vy, můj pane?“

„Jak to myslíš?“ zavrčel král podrážděně a naklonil se blíže k subtilnímu hostovi.

„Copak není mrzákem muž, který nikdy nespatří své děti? Jehož sémě neponese jeho odkaz následujícími generacemi?“

Kněz mluvil soucitně. Eralis však dobře věděl, že nelituje, ale vyhrožuje. Svoji impotenci držel král jako nejpřísněji střežené státní tajemství. Za každou cenu budoval pověst muže dýchajícího pro svou zemi. Muže zavaleného povinnostmi i starostmi natolik, že jim obětuje vlastní štěstí i rodinu. Mužík před ním však znal pravdu a Eralis mohl jen hádat, co z toho plyne pro něj.

„Odejdi,“ poručil král. „Mám další věci, kterým musím věnovat svůj čas.“

„Ó, jistě,“ poklonil se Safran Payn vsedě a teprve poté namáhavě vstal. „Váš čas je vzácný a já vám děkuji, že jste mi ho věnoval.“

S těmi slovy se odšoural pryč a zanechal krále jeho chmurným myšlenkám.

* * *

Gorgham spatřil hraběcí hosty ještě dřív, než stanuli přede dveřmi a zazvonili na zvonek. Věděl, že se jeho pán přátelí s podivnými existencemi, ale ti dva se mu líbili ze všech nejméně. Měl však za povinnost je uvítat – na ničem jiném nezáleželo. Jakmile dlouhovlasý muž zatahal za šňůru domovního zvonku, otevřel Gorgham dveře a uklonil se jemu i ženě, jak se slušelo na majordoma poctivě vykonávajícího svoji práci.

„Vítejte v domě hraběte Střelova ze Střelova,“ uvedl oba do prostorné předsíně. „Předpokládám, že jste pan Tarag a paní Iandži.“ To, že oba používali jen jedno jméno, ukazovalo na jejich prostý původ. „Připravil jsem vám pokoje v prvním patře. Následujte mě, prosím.“

Trpasličí majordomus se k nim otočil zády a vyrazil ke schodišti. Šli za ním sotva slyšitelnými kroky. Držení těla,

chůze a především jejich oči mu dělaly starosti. Oba byli na první pohled nebezpeční, s velkou pravděpodobností chladnokrevní zabijáci. Mužovy modré oči mrazily, ale pořád působily příjemnějším dojmem než zrak jeho společnice. Duhovky, v nichž se skloubila hnědá, zelená i zlatá barva, by mnohé muže jistě uhranuly, nebýt šílenství, které z nich vyzařovalo. Gorgham se sám dvě desítky let potloukal světem jako žoldněř, a s lidmi jako byli tihle dva, měl dostatek zkušeností. Pouze záporných.

„Zde je komnata dámy,“ otevřel dveře do prostě zařízeného pokoje. „Není nijak přepychová, avšak pokud byste si přála více...“

„Bude stačit,“ utnula ho žena a vstoupila.

Bez rozloučení za sebou zavřela.

„A zde je váš pokoj,“ přešel trpaslík ke dveřím na druhé straně chodby. Instrukce zněly jasně. Dva skromné pokoje, pokud možno co nejdále od sebe. „Snad se vám tu bude líbit.“

„Díky,“ procedil muž skrze zuby a vstoupil.

Na Gorghama hleděl se zvláštní směsicí odporu a nenávisti. Vlasatý válečník se ani nesnažil zakrýt své pohrdání trpaslíky.

Rasista, pomyslel si majordomus. Zatím se naštěstí zdálo, že nebude chtít vyvolávat konflikty. Víc si Gorgham ani nemohl přát. I tak se ale rozhodl, že dnes před spaním přebrousí sekyru.

* * *

Iandži přehlédla pokoj s jedinou židlí, stolem, skříní a postelí. Na chvíli přemýšlela, k čemu je špagát visící vedle dveří, a potom to pustila z hlavy. Měla v ní už tak dost věcí.

Když jí pirát konečně prozradil, co udělal s Nae, její srdce poskočilo radostí. Ještě před dvěma dny její dcera žila. Sice ji prodali jako kus dobytka, ale pořád dýchala. Racek, se špičkou